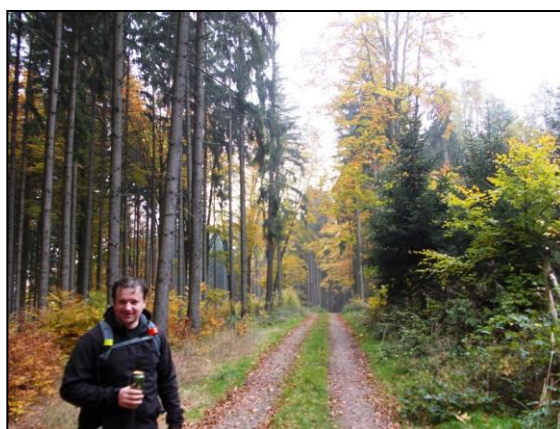

Poslední pochod roku 1.11.2014

Rok se s rokem sešel a už tu opět máme Poslední pochod roku v Nové Pace....po výstupu z autobusu na novopackém nádraží jsme se sice oblékli do bund, ale vzápětí jsme stejně vše svlékali, protože bylo nehorázné teplo. Rukavice a čepice zůstaly po celý den v batohu. Na startu vládla jako vždy veselá nálada, startovní klokot, spousta známých tváří, ochutnávky vzorků destilovaných peckovin ☺! Nezvykle dlouho jsme se zdrželi na startu – vyráželi jsme až někdy před půl devátou.

Maruška na startu

Jarda těsně po startu

Naše trasa – 35 km – vedla naší oblíbenou cestou – po žluté značce, kolem vlakového nádraží k Přibyslavi. Nahoře ve vsi opět vládli klid a mír sobotního rána, kdy jsou ještě všichni domácí zalezlí v peřinách....

Svižně jsme přešli přes Přibyslav do Uhlířů. Její název je, zcela nečekaně ☺, odvozen od pálení dřevěného uhlí v milířích, které stávaly na deseti místech v okolí obce. Zbytky uhlí se prý na polích po orbě nacházely ještě velmi dlouho. Naše cesta vedla kolem zdejší sochy Královny máje, která byla postavena roku 1730 jako dík za záchranu při dávném požáru.

Po Uhlířích nás čekala dlouhá a předlouhá cesta Horní Novou Vsí a posléze Prostřední Novou Vsí podél Javorky až k Lázním Bělohradu, kde jsme navázali na červenou značku vedoucí do obce Lány. Z loňska jsme si pamatovali, že cesta po hlavní silnici, vedoucí skrz ves, není díky provozu, nic moc. Rozhodli jsme se tedy ves nadejít, kupodivu jsme zřejmě nebyli jediní – byla tu prošlapaná cesta. Nad lesem jsme se tedy mohli napojit na červenou značku, která nás dovedla k Hřídelecké hůrce. Na naučném panelu jsme se dozvěděli, že se jedná o pozůstatek třetihorní sopky, která je vlivem eroze a těžby protkaná

dutinami a jeskyňkami. Jedná se i o mineralogické naleziště. Pod „sopkou“ nás čekalo kontrolní stanoviště. Koupili jsme si každý pivko a v příjemné rozmluvě s pořadatelem ho popíjeli a odpočívali. Ještě jednu, větší přestávku jsme si udělali u nádrže nad vsí – pocítili jsme potřebu oběda.

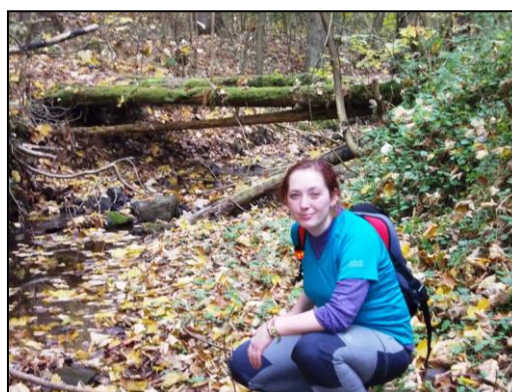

Hřídelecká hůrka

Hřídelec

Na Hřebenové cestě vedoucí z Hřidelce k tvrzi Mokřice jsme nepotkali ani živáčka. Na zdejší tvrzi žil kolem roku 1323 pán Zbyslav z Mokřic. O 140 let později je tvrz vedena jako pustá a připojena ke Konecchlumí. Pod Mokřicí teče sympatický potůček Studénka. Přes tu vede mostek, který je každý rok v horším a horším stavu. Já už po dva roky po něm odmítám chodit. Doufala jsem tedy, že letos bude méně vody, než loni. Loni byly na potoku vcelku slušné peřejky. Letos jsem byla vyslyšena, v pohodě jsem přešla korytem na druhou stranu břehu. No a světe div se, i můj Jarda letos řekl, že má obavu na mostek vstoupit...☺

mostek přes Studénku + procházíme jejím korytem

Od potoku jsme lehce rozbahněnou stezkou vystoupali ke kostelu sv.Petra a Pavla z počátku 15.století v obci Stav. Leží u původní silnice č.16 vedoucí z Nové Paky na Jičín na kopci Babák. V tomto místě až do třicetileté války stála ves Újezd. Pod rozcestníkem, kde se rozchází tři turistické značky, jsme neodolali pauze s pivkem, dosud nešeném v batohu. Při odchodu, přesně v místě, kde jsme měli odbočit do centra vesnice, se rozplynuly mraky, objevilo se modré nebe a vysvitlo slunce. Stromy, tráva, vše bylo najednou barevnější. Sice se říká, že člověk má mít slunce v duši, ne čekat, až vysvitne na obloze...ale když vysvitne, je to, jako když vás někdo podrbe na zádech ☺ ... No a my se nechali drbat bez ohledu na to, kudy vedou značky...chjo...ale byl to jen malý kufírek....jsou i horší kufry...☺

Ve Stavu byla zavřená hospoda. Věčná škoda. Dlouhou cestu skrz Úbislavice jsme museli zvládnout nasucho, bez tekutých jontů. Ve vsi se čile pracovalo – jak na zahrádkách, tak na domcích. Konečně jsme byli u kostela Narození Panny Marie. Je to impozantní kostel ze 14.století. Za ním na louce jsme opět chvíli poseděli a kochali se okolní krajinou. Po té cesta pokračovala mezi poli, společnost nám dělal pilný traktorista. Z obce Zboží jsme po silnici vystoupali k rozcestí u Skalky pod Kumburkem. A opět už naší oblíbenou, mnohokrát prošlapanou cestičkou jsme prošli přes Brdo (Jarda vzpomínal, když to tu viděl poprvé, tak ho málem omylo z té do dálky se vinoucí polní cesty, obklopené lány kukuřičných polí...☺), kolem památného stromu do lokality zvané Ve Zlámaninách. Slunce se už klonilo k obzoru. Podél sjezdovky, stadionu a dětského hřiště jsme v 16h. dorazili do klubovny, převzali diplomy a běželi na vlak, protože jsme to měli jen tak tak. Vlak nám doma nestavěl, museli jsme vystoupit v Hostinném a přes kopec dojít, za naprosté tmy, ještě poslední tři kilometry domů.

Výborná trasa, krásné počasí, výhledy, milí lidé, spousta zážitků....

Alča z Chotěvic